

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie – Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Janik-Białek

Protokolant: sekretarz sądowy Paulina Kłos

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2022 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. U.**

przeciwko **J. A. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. A. (1) na rzecz powódki K. U. kwotę 19.000 (dziewiętnastu tysięcy) dolarów amerykańskich (USD) wraz z liczonymi w stosunku rocznym odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego J. A. (1) na rzecz powódki K. U. kwotę 8.953 (ośmiu tysięcy dziewięciuset pięćdziesięciu trzech) złotych tytułem zwrotu i kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 (pięciu tysięcy czterystu) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia Małgorzata Janik-Białek

UZASADNIENIE

Dnia 17 sierpnia 2020 r. K. U. wniosła przeciwko J. A. (1) pozew o zapłatę kwoty 19.000 USD wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka wskazała, że w dniu 2 sierpnia 2018 r. w jej mieszkaniu przy udziale J. A. (1) oraz A. U. (1) została zawarta umowa pożyczki między powódką a pozwanym oraz A. U. (1). Pozwanemu na podstawie zawartej umowy udzielona została pożyczka w wysokości 19.000 USD. Pozwany oraz A. U. (1) otrzymali kwotę pożyczki w gotówce. Kwotę tę w całości na potrzeby swoje lub swojej firmy przeznaczył J. A. (2). Strony spisały własnoręczne oświadczenie potwierdzające ten fakt, które powódka, nie będąc profesjonalistą w dziedzinie prawa, uznała za wystarczające. J. A. (2) zobowiązał się do spłaty pożyczki w najszybszym możliwym terminie. Zgodnie z jego ustną deklaracją, pierwsza rata miała być wpłacona po około 2 miesiącach od dnia przekazania środków pieniężnych. Kolejne raty miały następować co kolejne miesiące. Powódka bezskutecznie kontaktowała się telefonicznie z pozwanym w celu odzyskania pożyczonej kwoty. Pismem z dnia 4 lutego 2020 r. wezwała pozwanego do zapłaty przedmiotowej kwoty. Powódka wskazała, że w sprawie występuje solidarność dłużników wynikająca z art. 369 k.c., albowiem obaj dłużnicy zobowiązali się do zwrotu pożyczonej kwoty. Ponadto wskazała, że umowa pożyczki wymaga formy dokumentowej, a do jej zachowania wystarczające jest złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Wskazała również, że na podstawie

art. 358 § 3 k.c. może dochodzić roszczenia w walucie obcej. Wobec braku spłaty pożyczki w ocenie powódki pozew jest konieczny.

W dniu 18 stycznia 2021 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (ówczesna sygnatura akt III Nc 1528/20).

Pozwany J. A. (2) skutecznie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z 18 stycznia 2021 r. zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. Ponadto pozwany złożył wniosek o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu A. U. (1).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że powódka udzieliła pożyczki J. A. (1) i A. U. (1). Zgodnie z oświadczeniem pożyczka miała być zwrócona w jak najszybszym terminie, przy czym nie określono precyzyjnie ani daty spłaty pożyczki, ani wysokości rat pożyczki. Powódka wezwała ostatecznie do zapłaty jedynie J. A. (1), ale nie wyznaczyła ani terminu spłat, ani wysokości spłat. Pozwani dokonali częściowej spłaty pożyczki w kwocie 2.000 dolarów. J. A. (2) podniósł, iż nie zawarł umowy pożyczki dla potrzeb własnej działalności gospodarczej. Kwotę pożyczki na swoje potrzeby przyjęli po połowie J. A. (2) i A. U. (1). W sprawie nie występuje zatem solidarna odpowiedzialność J. A. (1) i A. U. (1), albowiem świadczenie pieniężne jest zawsze podzielne, zaś zgodnie z przepisem art. 379 § 1 i § 2 k.p.c. jeżeli jest kilku dłużników, dług dzieli się na tyle niezależnych od siebie równych części, ilu jest dłużników. W zakresie wniosku z art. 84 k.p.c. pozwany wskazał, że w przypadku niekorzystanego dla pozwanego rozstrzygnięcia sprawy przysługiwałoby mu roszczenie wobec A. U. (1).

W replice na sprzeciw powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko oraz wskazała, że osobą, która faktycznie pożyczyła pieniądze od powódki i wykorzystwała na potrzeby swoje lub swojej firmy był J. A. (2), a A. U. (1) jedynie uczestniczył w zawieraniu umowy i nie przeznaczył on jakiegokolwiek części na swoje potrzeby, bowiem całą sumę otrzymał i przyjął do swych rąk J. A. (2). Powódka wskazała, że pozwany miał zamiar przeznaczyć pożyczoną kwotę pieniędzy na wspólne prowadzenie działalności gospodarczej z jej synem, a w hipotezie normy wynikającej z art. 370 k.c. mieszczą się zobowiązana dotyczące wspólnego mienia zaciągających je podmiotów bez względu na rodzaj wspólności oraz bez względu na charakter zdarzenia prawnego, z którego wynika wspólność mienia powstała, czy też mająca powstać. Pierwotnie założony cel wykorzystania kwoty pożyczki w postaci prowadzenia przyszłej działalności gospodarczej stanowił jedyną przyczynę, dla której A. U. (1) podpisał się na oświadczeniu stanowiącym umowę pożyczki. Jednakże całość pożyczonej kwoty pieniężnej została wykorzystana tylko przez jedną osobę, mianowicie pozwanego, w związku z czym to od niego powódka ma prawo dochodzić całej należności.

A. U. (1) nie przystąpił do postępowania w charakterze interwenienta ubocznego.

Na rozprawie w dniu 27 czerwca 2022 r. powódka sprecyzowała, że domaga się odsetek ustawowych, a nie umownych, za opóźnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. U. (1) i J. A. (2) byli znajomymi, prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. B. A., I U.", która była zarejestrowana na ich małżonki B. A. i I. U.. W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą powstało szereg zadłużeń m. in. wobec leasingodawców oraz sprzedawców paliwa. Konta bankowe spółki zostały zajęte przez komornika.

Dowód:

- zeznania A. U. (1) – k. 110v-111 – e-protokół (...):13:38 – 00:24:37– płyta CD – k. 112,

- zeznania B. A. – k. 111 – e-protokół (...):26:12 – 00:42:34– płyta CD – k. 112,

- zeznania W. G. – k. 115v – e-protokół (...):05:44 – 00:17:25– płyta CD – k. 117,

- zeznania J. A. (1) – k. 123-124 – e-protokół (...):02:23 – 00:31:07– płyta CD – k. 125.

W dniu 2 sierpnia 2018 r. A. U. (1) i J. A. (2) zawarli z K. U. umowę pożyczki kwoty 19.000 dolarów. Potwierdzeniem zawarcia umowy było oświadczenie o treści: „Ja J. A. (2) i A. U. (1) oświadczamy, że w dniu 2 sierpnia 2018 r. pożyczamy od p. K. U. 19.000 tys dolarów. Oświadczamy, że w jak najszybszym terminie rozpoczniemy spłatę w ratach”. Oświadczenie to J. A. (2) i A. U. (1) opatrzyli własnoręcznymi podpisami.

Kwota pożyczki nie została podzielona pomiędzy pożyczkobiorców ani faktycznie, ani umownie. Strony nie ustaliły terminu zwrotu pożyczki. Pieniądze miały zostać zwrócone „jak najszybciej”. Żaden z pożyczkobiorców nie wnosił o odroczenie spłaty pożyczki, ani nie kontaktował się z K. U. w sprawie zwrotu pożyczki.

Dowód:

- oświadczenie – k. 8,

- zeznania K. U. – k. 116-116v – e-protokół (...):19:19 – 00:35:59– płyta CD – k. 117,

- zeznania A. U. (1) – k. 110v-111 – e-protokół (...):13:38 – 00:24:37– płyta CD – k. 112,

- zeznania J. A. (1) – k. 123-124 – e-protokół (...):02:23 – 00:31:07– płyta CD – k. 125.

Pożyczone pieniądze przeznaczone zostały na spłatę zadłużeń powstałych i związanych z zarejestrowaną na małżonki pożyczkobiorców działalnością gospodarczą, głównie wynikających z umów leasingu i zakupu paliwa. Kwotę pożyczki fizycznie otrzymał J. A. (2). Następnie przy udziale A. U. (1) pieniądze wymieniono na euro i PLN oraz wpłacono w banku na konto W. G.. W. G. był znajomym A. U. (1) i J. A. (1). J. A. (2) i A. U. (1) posiadali dostęp do jego konta, na które wpłacono pożyczone pieniądze i z konta tego dokonali spłaty zadłużeń.

- zeznania A. U. (1) – k. 110v-111 – e-protokół (...):13:38 – 00:24:37– płyta CD – k. 112,

- zeznania B. A. – k. 111 – e-protokół (...):26:12 – 00:42:34– płyta CD – k. 112,

- zeznania W. G. – k. 115v – e-protokół (...):05:44 – 00:17:25– płyta CD – k. 117,

- zeznania K. U. – k. 116-116v – e-protokół (...):19:19 – 00:35:59– płyta CD – k. 117,

- zeznania J. A. (1) – k. 123-124 – e-protokół (...):02:23 – 00:31:07– płyta CD – k. 125.

W dniu 2 sierpnia 2018 r. na konto W. G. wpłacono:

- 20.000 zł na konto osobiste,

- 17.000 zł na konto osobiste,

- 7.400 Euro na konto walutowe,

- 105 Euro na konto walutowe,

oraz z konta tego dokonano przelewu:

- 1.000 Euro w tytule podając „Pegaz sc B. A. I U. nip (...) fakt nr (...) nr klienta (...)”,

- 6.500 Euro w tytule podając „spłata (...) Pegaz sc B. A. I U. K. NIP (...)”,

- 20.000 zł w tytule podając „wpłata raty zaległości do umowy nr (...) Pegaz sc nip (...)”,

- 1.000 zł w tytule podając (...).WP.8140.2.8.2017.ML Pegaz SC NIP (...)",

- 500 zł w tytule podając (...).

W dniu 7 sierpnia 2018 r. z konta W. G. dokonano przelewu:

- 411,69 zł w tytule podając (...): (...) SAL opłata za usługi (...)"

W dniu 8 sierpnia 2018 r. z konta W. G. dokonano przelewu:

- 450 zł w tytule podając „Spłata zadłużenia A. J. S. ul. (...) M. 15/17”,

- 650 zł w tytule podając „Zapłata za rachunek nr (...) S.C. B. A. I. U.”.

W dniu 13 sierpnia 2018 r. z konta W. G. dokonano przelewu:

- 500 zł w tytule podając (...),

- 701,62 zł w tytule podając „ (...)----- (...) B. S. O. P. 701,62 PLN 2018-08-11”,

- 351,62 Euro w tytule podając „fakt nr (...) z dnia 09.07.2018 klient nr (...) pegaz sc b.amerek i I.uberman”.

W dniu 14 sierpnia 2018 r. z konta W. G. dokonano przelewu:

- 4.0000 zł w tytule podając „Umowa nr (...) S.C. B.A. i I. U. nip (...)”.

W dniu 16 sierpnia 2018 r. z konta W. G. dokonano przelewu:

- 2.366,12 zł w tytule podając „faktura nr (...) klient nr (...) PEGAZ SC B.A. i I. U. nip (...)”.

W dniu 17 sierpnia 2018 r. z konta W. G. dokonano przelewu:

- 100 zł w tytule podając „ (...)----- (...) B. S. (...) Wojewódzki (...) 100,00 PLN 2018-08-16”,

- 100 zł w tytule podając „ (...)----- (...) B. S. (...) Wojewódzki (...) 100,00 PLN 2018-08-16”.

Dowód:

- potwierdzenie przelewów – k.91-109.

Pismem z dnia 4 lutego 2020 r. K. U., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wezwała J. A. (1) do zwrotu pożyczki z 2 sierpnia 2018 r. w wysokości 19.000 dolarów, w najwyżej trzech ratach, w terminie do 10 marca 2020 r.

Pismem z dnia 7 maja 2020 r. K. U., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, ponownie wezwała J. A. (1) do zwrotu pożyczki z 2 sierpnia 2018 r. w wysokości 19.000 dolarów, w najwyżej trzech ratach, w terminie do 20 maja 2020 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z 4 lutego 2020 r. z dowodem nadania – k. 9-9v,

- wezwanie do zapłaty z 7 maja 2020 r. z dowodem nadania – k. 10-10v,

- zeznania K. U. – k. 116-116v – e-protokół (...):19:19 – 00:35:59 – płyta CD – k. 117.

Pożyczona kwota nie została zwrócona w jakiegokolwiek części.

Dowód:

- zeznania K. U. – k. 116-116v – e-protokół (...):19:19 – 00:35:59– płyta CD – k. 117,

- zeznania A. U. (1) – k. 110v-111 – e-protokół (...):13:38 – 00:24:37– płyta CD – k. 112,

- zeznania J. A. (1) – k. 123-124 – e-protokół (...):02:23 – 00:31:07– płyta CD – k. 125.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo K. U. przeciwko J. A. (1) okazało się zasadne w całości.

Powódka, po sprecyzowaniu żądania, wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 19.000 USD wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty, tytułem zwrotu pożyczki pieniężnej.

Podstawą prawną żądania pozwu była umowa pożyczki z dnia 2 sierpnia 2018 r. oraz przepis art. 720 k.c., zgodnie z którym:

§ 1. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

§ 2. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest wydanie drugiej stronie przedmiotu pożyczki, natomiast obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki w umówionym terminie.

Zgodnie z zasadami, którymi rządzi się proces cywilny, obowiązek przedstawienia dowodów, w myśl przepisu art. 3 k.p.c., spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. - fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto zgodnie z zasadą kontradiktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Przepis art. 230 k.p.c. stanowi z kolei, że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że to strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności przysługuje jej wobec osoby pozwanej. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądajacemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Podkreślić jednakże należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518).

Uwzględniając zatem przedstawione powyżej zasady rozkładu ciężaru dowodu oraz podstawę prawną żądania pozwu stwierdzić należy, że na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że powódka zawarła z pozwanym umowę

pożyczki, z której wywodzi swoje roszczenie oraz że kwota pożyczki została przeniesiona na pożyczkobiorcę; natomiast na pozwanym ciąży obowiązek wykazania, że zwrócił pożyczkodawcy kwotę pożyczki.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał fakt zawarcia umowy pożyczki i fakt wydania pozwanemu kwoty pożyczki. Fakty te zostały przez pozwanego przyznane. Nadto umowa pożyczki została potwierdzona dokumentem – oświadczeniem z 2 sierpnia 2018 r., który to dokument był dla sądu wiarygodny w całości i nie był kwestionowany przez strony co do swojej prawdziwości. Niesporny był również fakt wydania przedmiotu pożyczki. Wskazać przy tym należy, że bez znaczenia jest, kto fizycznie odebrał gotówkę od powódki i kto faktycznie wpłacił ją na konto W. G.. Pożyczka jest bowiem umową konsensualną, polegającą na zgodnym oświadczeniu woli stron, dającego i biorącego pożyczkę, przez którą dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić taką samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki zobowiązuje pożyczkodawcę do przeniesienia przedmiotu pożyczki na własność pożyczkobiorcy, ale własności tej jeszcze nie przenosi. K. umowy pożyczki oznacza, że dochodzi ona do skutku przez samo porozumienie stron, zaś przeniesienie posiadania i własności przedmiotu umowy pożyczki stanowi jedynie wykonanie tej umowy. Samo wydanie przedmiotu pożyczki, jeżeli umowa nic innego nie stanowi, może nastąpić w dowolny sposób, pożyczkobiorca powinien jednak uzyskać możliwość swobodnego dysponowania przedmiotem pożyczki. Do przeniesienia własności pieniędzy i rzeczy stanowiących przedmiot pożyczki mają zastosowanie ogólne zasady przenoszenia własności, zwłaszcza reguła wyrażona w art. 155 § 2 k.c. Wydanie kwoty pożyczki może nastąpić na rzecz osoby trzeciej i ma to skutek równoznaczny z wykonaniem obowiązku wydania przedmiotu pożyczki wobec pożyczkobiorcy. Może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2012 r., sygn. akt V CSK 394/11, Legalis 5266796, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt V CSK 448/14, Legalis 1331221, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt V CSK 536/15, Legalis 1508345, por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACA 996/14, Legalis 1271368).

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, iż strony nie uzgodniły konkretnego terminu i szczegółowych warunków spłaty pożyczki, a także, że pożyczka nie została zwrócona w żadnej części. Z oświadczenia pożyczkobiorców z dnia 2 sierpnia 2018 r. wynika, że spłata pożyczki w ratach nastąpi w jak najszybszym terminie. Zgodnie z 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę. Za takie wypowiedzenie uznać należało pismo z 4 lutego 2020 r., które w sposób kategoryczny i jednoznaczny wzywa pozwanego do zwrotu całości pożyczonej kwoty do 20 marca 2020 r. w maksymalnie trzech ratach. A zatem roszczenie powódki stało się wymagalne z upływem 6 tygodni od daty przedmiotowego wezwania do zapłaty. Kolejnym wezwaniem do zapłaty z dnia 7 maja 2020 r. powódka ponownie wezwała pozwanego do zwrotu całości pożyczonej kwoty w terminie do 20 maja 2020 r. w maksymalnie trzech ratach. Powódka ostatecznie zatem wyznaczyła termin spłaty jak i sposób spłaty. Nadto, stosownie do treści art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Niewątpliwie zatem roszczenie powódki jest wymagalne, a powództwo nie jest przedwczesne.

Spór stron zogniskował się ostatecznie wokół dwóch elementów, tj. częściowej spłaty pożyczki oraz solidarnej albo podzielnej odpowiedzialności pozwanym.

Pozwany nie wykazał faktu zwrócenia części pożyczki w kwocie 2.000 dolarów, a to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Za niewystracający Sąd uznał dowód z zeznań świadka B. A.. Świadek ten bowiem ma wiedzę wtórną, pochodzącą od pozwanego. Świadek nie pamiętała wielu okoliczności sprawy, zaś o innych w ogóle nie miała wiedzy. Dlatego jej zeznania są niewystarczające dla ustalenia faktu zwrotu części kwoty pożyczki. Pozwany zeznał z kolei, że w momencie, kiedy powstała nadwyżka pieniędzy, A. U. (1) wziął pieniądze w złotych stanowiące równowartość 1000 dolarów i miał je przekazać powódce, ale czy to zrobił, tego pozwany nie wiedział. Jak z kolei wynika z zeznań

A. U. (1) i powódki, pożyczka nie została zwrócona w żadnej części. Zaoferowane przez stronę pozwaną dowody nie pozwoliły zatem ustalić faktu zwrotu części pożyczki w kwocie 2.000 dolarów.

Stosownie do treści art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił, iż pożyczkobiorcami byli zarówno J. A. (2) jak i A. U. (1). Z treści oświadczenia z dnia 02 sierpnia 2018 r. nie wynika, by każda z ww. osób pożyczyla określoną część wskazanej sumy. Zeznania świadków jak i samego pozwanego wskazują wprost na cel, dla którego zawarta została umowa pożyczki. Celem tym była spłata zobowiązań wspólnej firmy tj. spółki cywilnej, która była zarejestrowana oficjalnie na B. A. i małżonkę A. U. (1), lecz faktycznie działalność tę prowadzili pozwany i A. U. (1). Co prawda zeznania świadków i pozwanego różniły się w szczegółach co do tego, jakie dokładnie zadłużenie zostało spłacone oraz kto dokonywał wpłaty na konto W. G.. W ocenie Sądu nie miało to jednak znaczenia, skoro zgodnym było, że wspólną decyzją pożyczkobiorców było przeznaczenie tych środków na ratowanie powyższej działalności i spłatę zadłużeń oraz że pozwany i A. U. (1) wspólnie kwotą tą rozdysponowali poprzez spłatę poszczególnych wierzycieli z konta W. G., z którego korzystali chcą uniknąć zajęć komorniczych.

Zgodnie z przywołanym już art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. Materiał dowodowy sprawy nie pozwala ustalić, aby kwota 19.000 dolarów została pożyczona w określonych częściach przez poszczególnych pożyczkobiorców. Źródłem solidarności musi być konkretny przepis prawa bądź zastrzeżenie umowne. W ocenie Sądu treść oświadczenia z dnia 2 sierpnia 2018 roku wskazuje wprost na solidarny charakter zobowiązania pożyczkobiorców poprzez użycie sformułowań w liczbie mnogiej : „Ja J. A. (2) i A. U. (1) **oświadczamy**, że w dniu 02.08.2018 r. **pożyczamy** (...) oraz „**oświadczamy**, że w jak najszybszym terminie **rozpocniemy** spłatę”. Niewątpliwie zatem wolą stron było wspólne, solidarne zaciągnięcie pożyczki przez pozwanego i A. U. (1). W ocenie Sądu zatem solidarny charakter zobowiązania do zwrotu pożyczki wynika z umowy i woli stron.

Nadto jednym z przepisów przewidujących odpowiedzialność solidarną jest art. 864 k.c., zgodnie z którym za zobowiązania spółki wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie. Przepis ten nie mógł mieć wprost zastosowania do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, skoro spółka oficjalnie była zarejestrowana na małżonki pożyczkobiorców, a nie ich samych, niemniej jednak w ocenie Sądu ma on przełożenie na sprawę niniejszą i również przemawia za solidarnym charakterem zobowiązania dłużników. Pożyczona kwota została bowiem przeznaczona na uregulowanie zobowiązań przedmiotowej spółki cywilnej. Ponadto art. 370 k.c. stanowi, że jeżeli kilka osób zaciągnęło zobowiązanie dotyczące ich wspólnego mienia, są one zobowiązane solidarnie, chyba że umówiono się inaczej.

Stosownie do treści art. 366 § 1 k.c. kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregośkolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Zgodnie zatem z art. 366 § 1 k.c. powódka może żądać całości świadczenia od jednego z dłużników solidarnych, w tym zatem od pozwanego.

Zatem Sąd, uznając powództwo za uzasadnione tak co do zasady, jak i wysokości, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając w punkcie I wyroku od pozwanego J. A. (1) na rzecz powódki K. U. kwotę 19.000 (dziewiętnastu tysięcy) dolarów amerykańskich (USD) wraz z liczonymi w stosunku rocznym odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 maja 2020 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach należnych powódce od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 i § 2 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02, Legalis 70439). Niewątpliwie roszczenie powódki

było już wymagalne w terminie wskazanym w drugim wezwaniu do zapłaty, co czyni zasadnym żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od daty wskazanej w pozwie tj. 20 maja 2020 r.

Stan faktyczny sprawy ustalony został w oparciu o dowody z oświadczenia z dnia 02 sierpnia 2018 r., wezwania do zapłaty z dowodami nadania oraz dowody przelewów. Dowody te nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do swojej wiarygodności, jak też i Sąd nie powziął wątpliwości w tym zakresie. Sąd poczynił ustalenia faktyczne w sprawie także w oparciu o zeznania świadka W. G., który wprost zeznał, iż udostępnił A. U. (1) swoje konto bankowe do dokonania przelewów na rzecz wierzycieli spółki oraz w obecności A. U. (1) dokonywał wpłat na swoje konto pieniędzy pochodzących z pożyczki od powódki. Zeznania te są w ocenie Sądu wiarygodne i znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci dowodów przelewów bankowych. Potwierdzają one w ocenie Sądu, iż pożyczoną kwotą pozwany i A. U. (1) dysponowali wspólnie i przeznaczyli ją na uregulowanie zobowiązań spółki cywilnej, którą traktowali jako swoją, a zatem przeczą twierdzeniom powódki, że pożyczone pieniądze zostały przeznaczone wyłącznie na potrzeby firmy pozwanego. Zeznania świadka B. A. co do zasady potwierdzają powyższe ustalenia, jednakże świadek często zasłaniała się niepamięcią lub brakiem wiedzy. Nie była także obecna przy zwracaniu powódce jakiegokolwiek części pożyczonej kwoty, zatem zeznania tego świadka nie mogły stać się podstawą ustaleń faktycznych zgodnych z twierdzeniami strony pozwanej co do spłaty części pożyczki. Zeznania świadka A. U. (1) w ocenie Sądu potwierdzają solidarny charakter zaciągniętego wobec powódki zobowiązania. Wskazał on bowiem, że zwróciłby matce pożyczoną kwotę, lecz nie ma z czego. Zeznania pozwanego w charakterze strony uznać należy za wiarygodne i dające podstawę do ustaleń stanu faktycznego. Pozwany przyznał, że razem z A. U. (1) prowadził firmę zarejestrowaną na ich małżonki oraz że razem pojechali do powódki i pożyczili pieniądze na spłatę zobowiązań spółki. Pozwany potwierdził, że W. G. udostępnił im swoje konto bankowe i że po wpłaceniu na nie pieniędzy razem z A. U. (1) przelewali je do wierzycieli. Pozwany wskazywał na wspólną z A. U. (2) odpowiedzialność. Nie wskazywał natomiast, by kwota pożyczki została w jakikolwiek sposób podzielona pomiędzy niego i A. U. (1). Zatem twierdzenie o braku solidarności zobowiązania do zwrotu pożyczki w ocenie Sądu nie zostało wykazane. Oceniając wiarygodność i moc dowodową zeznań powódki Sąd miał na uwadze fakt, że były one nacechowane silnymi emocjami, powódka czuła się pokrzywdzona i oszukana przez pozwanego, a nie dostrzegała podstaw do odpowiedzialności swojego syna za zaciągnięte zobowiązanie. Nie można było jednak odmówić wiarygodności w całości zeznaniom powódki, albowiem w dużej mierze znajdowały one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i §3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Mając na względzie, że pozwany przegrał proces w całości, obowiązany jest zwrócić powódce koszty związane z niniejszym postępowaniem, na które złożyły się uiszczona przez powódkę opłata sądowa od pozwu w kwocie 3536 zł ustalona na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.), wynagrodzenie pełnomocnika powódki, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.) w kwocie 5.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2006 Nr 225 poz. 1635 z późn. zm.)), łącznie 8.953 zł.

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji.

Sędzia Małgorzata Janik – Białek